

Arrest

nr. 168 483 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat Mr. H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Bolaq Ali in het district Qarabach in de provincie Ghazni. U bent Hazara van etnische origine en u hangt het sjiitische geloof aan.

In 2003, toen u 14 jaar oud was, vertrok u uit Afghanistan naar Iran naar aanleiding van een conflict met uw vader. U wilde naar school gaan maar dit was tegen de wil van uw vader, die u vroeg hem te helpen thuis.

U verbleef vervolgens 12 jaar in Iran, waar u werkte in twee paddenstoelenfabrieken, respectievelijk in Nazarabad en Takestan. U woonde in de fabrieken waar u werkzaam was. Uw leven in Iran was moeilijk en u besloot te vertrekken.

U verliet Iran op 11 september 2015. U reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland. U bent België binnengekomen op 4 oktober 2015 en heeft vier dagen later, op 8 oktober 2015, uw asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. **Het Commissariaat-generaal hecht immers geen geloof aan de bewering dat u de laatste 12 jaar voor uw komst naar België als Afghaanse vluchteling in Iran heeft geleefd.** Immers, in dat geval zou uw kennis in verband met het dagelijks leven van Afghanen in Iran vollediger en authentieker moeten zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis omtrent **de Iraanse kalender** beperkt is (CGVS, p.3). Gevraagd naar de wintermaanden van de Iraanse kalender, moet u het antwoord schuldig blijven. Wel noemt u de twee maanden 'tir' en 'murdad' (CGVS, p.3). U verklaart dat u de namen van deze maanden slecht heeft opgevangen van uw werkgever. Gevraagd of dit zomer- of wintermaanden zijn, antwoordt u dat u denkt dat ze in de winter vallen (CGVS, p.3). 'Tir' en 'mordad' zijn echter zomermaanden. Het is opmerkelijk dat iemand die twaalf jaar in Iran zou hebben gewoond, een dergelijk beperkte kennis van de Iraanse kalender heeft.

Bovendien legt u geen enkel document voor ter staving van uw voorgehouden langdurig verblijf in Iran. U verklaart op het einde van het interview dat u nooit documenten verkregen heeft en dat er ook geen foto's zijn die uw verblijf in Iran kunnen aantonen (CGVS, p. 19). Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uw kennis over documenten voor Afghanen in Iran alsook de procedures om dergelijke documenten te verkrijgen zeer beperkt is.

Zo is het erg opmerkelijk dat u niet vertrouwd bent met **de term 'amayesh'**, zoals de identiteitsbewijzen voor Afghaanse vluchtelingen in Iran worden genoemd (CGVS, p.16). Het is onwaarschijnlijk dat een Afghaan die zijn hele leven in Iran gewoond heeft niet vertrouwd is met de benaming voor het identiteitsbewijs voor Afghanen in Iran, gezien het belang van die documenten in de verschillende aspecten van het dagelijks leven van Afghanen in Iran, zoals werkgelegenheid, gezondheidszorg en scholing. Gevraagd of u geprobeerd heeft om papieren te krijgen in Iran, antwoordt u positief maar zegt u dat u er niet in geslaagd bent (CGVS, p. 11).

Gevraagd om hier meer over te zeggen, vertelt u over een registratie-initiatief van de Iraanse regering zo'n vier jaar geleden (CGVS, p. 11). Hierover vertelt u onder meer dat de Iraanse regering aankondigde dat alle Afghanen zichzelf moesten laten registreren en dat ze legale documenten konden verkrijgen. U verklaart dat u zich registreerde bij een van de verantwoordelijke departementen (CGVS, p. 11). Vervolgens vertelt u dat u verwachtte een verblijfskaart te krijgen, maar dat u in plaats daarvan een papier verkreeg waarop geschreven stond dat u Iran moest verlaten (CGVS, p. 11). Dit papier was twee of drie maanden geldig (CGVS, p. 16). Gevraagd waar u dit document verkreeg, antwoordt u kort 'Qarash'. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Karaj de hoofdstad is van de provincie Alborz in Iran, in dewelke zich ook de stad Nazarabad bevindt waar u werkzaam was in een paddenstoelenfabriek. U verduidelijkt dat het gaat over een soort departement dat vreemdelingen registreert en ook hun foto's neemt, maar kan de naam van het departement niet noemen (CGVS, p. 16). U kan ook niet verder specificeren waar het bureau van dit departement zich bevindt. U vermeldt opnieuw 'Qarash', maar kan niet beschrijven waar in Qarash (CGSV, p. 16). Nochtans verklaart u zelf naar het bureau te zijn gegaan (CGVS, p. 17). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u niet preciezer kan vertellen waar dit departement zich bevindt of hoe het heet, als u er zelf bent langs geweest. Bovendien is het opmerkelijk dat het document dat u verkreeg, u aanmaande het land na twee of drie maanden te verlaten en dat het niet naleven hiervan u zes maanden gevangenisstraf en een boete kon opleveren (CGVS, p. 16). U bleef echter nog vier jaar in Iran. Gevraagd of u hier problemen mee kreeg, beschrijft u een incident waarbij u geslagen werd door mensen van een Turkse etnische groep. Ze vroegen u alles op de grond te leggen wat u bij had. U had enkel het papier (CGVS, p. 17). Dit incident lijkt echter niet direct verbonden aan de registratieprocedure waaraan u deelgenomen hebt. Het

is verder opmerkelijk dat de Iraanse staat die uw gegevens verkregen had via dit registratie-initiatief, na afgifte van het document dat u verplichtte het land te verlaten geen verder gevolg gaf aan uw uitwijzing. Gevraagd of u voor dit registratie-initiatief reeds getracht had papieren te bekomen, antwoordt u negatief (CGVS, p. 12). U gaat verder en verklaart dat u dit niet deed omdat het niet mogelijk was. U verklaart dat de autoriteiten niet van plan waren om u te helpen en dat alle mensen zeiden dat het niet mogelijk was (CGVS, p. 12). Toch is het opmerkelijk dat u voor het registratieproject zo'n vier jaar geleden, niet eens geprobeerd heeft om documenten te bekomen bij de Iraanse overheid, zeker gezien het belang van die documenten in de verschillende aspecten van het dagelijks leven van Afghanen in Iran.

Vervolgens geeft u aan niet te weten hoe sommige Afghanen verblijfsvergunningen verkregen hebben (CGVS, p. 14). Deze verklaring toont opnieuw aan dat u weinig stappen ondernomen heeft om effectief documenten te bekomen in Iran of om informatie te vergaren over hoe u deze documenten zou kunnen bekomen. Een dergelijk gebrek aan initiatief om documenten te bekomen, die essentieel zijn in het dagdagelijkse leven van Afghanen in Iran, valt moeilijk te rijmen met uw voorgehouden twaalf jaar lange verblijf als illegale Afghaan in Iran. U vertelt ook dat u niet weet of deze documenten een specifieke naam hebben, u noemt ze slechts 'paspoorten' (CGVS, p. 14). Later in het interview, verklaart u opnieuw dat u denkt dat Afghanen in Iran 'paspoorten' hebben, maar u geeft tegelijk aan het eigenlijk niet te weten (CGVS, p. 16). Ook van werkvergunningen voor Afghanen heeft u niet gehoord; u geeft zelfs aan dat ze niet zouden bestaan, wat geenszins in overeenstemming is met informatie beschikbaar op het CGVS (CGVS, p. 16). U verduidelijkt dat Afghanen geen werkvergunning hebben en dat ze illegaal werken. Gevraagd of alle Afghanen illegaal werken in Iran, antwoordt u positief. U geeft vervolgens ook aan dat u niet weet hoe zij die wel 'paspoorten' hebben, werken in Iran (CGVS, p. 16). Uw gebrek aan kennis over documenten voor Afghanen in Iran is frappant. Van iemand die 12 jaar in Iran verbleven heeft, mag verwacht worden dat hij een uitgebreidere kennis heeft over de documenten die worden uitgegeven aan Afghanen in Iran. Dat u hier bijzonder weinig over kan vertellen, plaatst de algemene geloofwaardigheid van uw voorgehouden twaalf jaar lange verblijf in Iran op de helling.

Zoals eerder vermeld is ook uw kennis over het dagdagelijkse leven van Afghanen in Iran ontoereikend. Zo is het frappant dat uw kennis over de mogelijkheden tot **scholing** voor Afghanen in Iran erg beperkt is. U verklaart niet naar school te zijn geweest in Iran (CGVS, p. 17). Opmerkelijk is echter dat u hier ook weinig interesse in toont. Nochtans was het conflict met uw vader, dat gestoeld was op uw scholingsmogelijkheden, de enige en directe reden tot vertrek uit Afghanistan en uw komst naar Iran (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u niet naar school ging in Iran, antwoordt u dat u niet wist of er scholen waren. Geconfronteerd met de schijnbare tegenstelling in het feit dat u Afghanistan verliet om naar school te kunnen gaan en in Iran schijnbaar geen stappen ondernomen heeft om school te kunnen lopen, antwoordt u slechts dat u niets kon doen zonder documenten (CGVS, p. 17). Echter, zoals eerder reeds vermeld heeft u, voor vier jaar geleden, geen pogingen ondernomen om documenten te bemachtigen (CGVS, p. 12). Zelfs als u gevraagd wordt of het mogelijk is voor Afghanen om naar school te gaan in Iran, moet u toegeven dat u dit niet weet (CGVS, p. 17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er wel degelijk Afgaanse scholen waar illegale Afghanen heen kunnen, aanwezig zijn in Iran.

Dat u hier niets van af weet is opmerkelijk. Tenslotte zegt u zelfs dat u er niet naar gevraagd heeft omdat het niet belangrijk was voor u, u wilde niet naar school want u moest werken (CGVS, p. 17). Deze verklaringen tasten de algemene geloofwaardigheid van uw voorgehouden twaalf jaar lange verblijf in Iran verder aan.

Voorts is uw kennis van de Iraanse staat summier. U verklaart in het interview dat Afghanen worden opgepakt door de politie. U verklaart tevens dat u de politie enkel kent met de naam 'politie'. U zegt de verschillende namen voor politie niet te kennen (CGVS, p. 16). Ook wanneer u gevraagd wordt naar Bassidj, antwoordt u slechts dat u niet weet wat Bassidj is. Over de Monkarat en Amaken kan u tevens niets vertellen (CGVS, p. 19). Het is merkwaardig dat u de namen van deze ordediensten niet kent en ze niet kan duiden, gezien de hoge aanwezigheid van de staat en de veiligheidsdiensten in het dagelijks leven in Iran. Het is dan ook niet aannemelijk dat iemand die daadwerkelijk twaalf jaar onafgebroken in Iran gewoond heeft, deze namen niet kan opnoemen of duiden.

Ook is het zeer opmerkelijk dat u niets kan vertellen over opstanden in Iran. Gevraagd naar opstanden in Iran, antwoordt u slechts 'nee' (CGVS, p. 19). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat er in 2009 en 2011 hevige betogingen plaatsvonden in Iran. Het is niet aannemelijk dat iemand die twaalf jaar lang in Iran gewoond heeft, hier niets meer over kan vertellen.

Tenslotte kan uw kennis van feestdagen in Iran niet overtuigen. Wel vermeldt u Ashura, en kan u hierover zeggen dat u hoorde van mensen dat anderen rouwden gedurende tien dagen, bidden en elkaar eten gaven (CGVS, p. 18-19). U vermeldt tevens Sedah Bedar en legt uit dat het nieuwe jaar dan gevierd wordt. De feesten duren lang en de bureaus blijven dertien dagen gesloten (CGVS, p. 19). Opmerkelijk is wel dat wanneer u gevraagd wordt naar Nowruz, de nieuwjaarsdag in Iran, u enkel kan zeggen dat het een feestdag is. U weet niet hoe lang de feesten duren, en kan niet zeggen wat er

gevierd wordt op Nowruz (CGVS, p. 19). Het is vreemd dat u erin slaagt Sedah Bedar te benoemen, maar dit feest niet kan linken aan Nowruz. De festiviteiten rond Nowruz duren namelijk 13 dagen, en Sedah Bedar is daar de 13e en laatste dag van. Dergelijke beperkte kennis doet verdere twijfels rijzen over uw voorgehouden twaalf jaar lange verblijf in Iran.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw verblijf in Iran niet geloofwaardig maakt. Gezien u geen zicht geeft over waar en in welke omstandigheden u gedurende de laatste periode vóór uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw nationaliteit, uw werkelijke achtergrond, uw eerdere verblijfplaatsen en uw leefsituatie maakt u evenmin uw nood aan bescherming aannemelijk. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw Afghaanse nationaliteit beperkt blijven. Vooreerst verklaart u geen kennis te hebben van de Afghaanse kalender (CGVS, p. 3). Gevraagd om de plaats waar u vandaan komt in Afghanistan te beschrijven, antwoordt u aanvankelijk dat u Afghanistan twaalf jaar geleden verlaten hebt en dat u sindsdien geen contact meer gehad heeft met mensen in Afghanistan (CGVS, p. 3). Als u vervolgens gevraagd wordt om de omliggende dorpen op te noemen, noemt u drie dorpen maar dit zijn geenszins de meest dichtbij liggende dorpen (CGVS, p. 3). Opmerkelijk is ook dat u verklaart dat er geen grote bergen waren. Later herhaalt u nog eens dat er niet zoveel bergen zijn in uw regio (CGVS p. 6). U verklaart tevens dat uw dorp beneden in een vallei ligt (CGVS, p. 6). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt blijkt echter dat Bolaq Ali een bergdorp is, dat wel degelijk gelegen is in een vallei maar die omgeven is door bergen. U verklaart verder dat er groepen vochten in de regio bij uw vertrek, maar kan verder geen naam noemen van de groepen die vochten of de commandanten. Wel weet u dat ze talib genoemd werden (CGVS, p.9). Opvallend is ook dat u niet weet of de Amerikanen al in Afghanistan waren op het moment dat u het land verliet (CGVS, p. 9). U kan ook niets vertellen over incidenten in uw regio (CGVS, p. 10).

Het conflict met uw vader over school is de enige reden die u naar voren schuift voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.7 en 10). U verklaarde dat u wilde studeren maar dat uw vader u vertelde dat u moest stoppen met uw studies en hem moest helpen thuis (CGVS, p.5). Bij mogelijke terugkeer naar Afghanistan vreest u enkel de algemene onveilige situatie (CGVS, p. 17 en 20). U vermeldt tevens dat u niet langer over een netwerk beschikt in Afghanistan (CGVS, p. 20).

Tenslotte legt u ook geen enkel document voor met betrekking tot uw Afghaanse nationaliteit (CGVS, p. 10-11). Uw verklaringen over Afghanistan zijn dermate vaag en beperkt, dat er enkel kan worden vastgesteld dat u geen duidelijk schept over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van

herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. **Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.**

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen

over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Het Commissariaat-generaal hecht immers geen geloof aan de bewering dat u de laatste 12 jaar voor uw komst naar België als Afghaanse vluchteling in Iran heeft geleefd. Immers, in dat geval zou uw kennis in verband met het dagelijks leven van Afghanen in Iran vollediger en authentieker moeten zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis omtrent de Iraanse kalender beperkt is (CGVS, p.3). Gevraagd naar de wintermaanden van de Iraanse kalender, moet u het antwoord schuldig blijven. Wel noemt u de twee maanden 'tir' en 'murdad' (CGVS, p.3). U verklaart dat u de namen van deze maanden (...) heeft opgevangen van uw werkgever. Gevraagd of dit zomer- of wintermaanden zijn, antwoordt u dat u denkt dat ze in de winter vallen (CGVS, p.3). 'Tir' en 'murdad' zijn echter zomermaanden. Het is opmerkelijk dat iemand die twaalf jaar in Iran zou hebben gewoond, een dergelijk beperkte kennis van de Iraanse kalender heeft.

Bovendien legt u geen enkel document voor ter staving van uw voorgehouden langdurig verblijf in Iran. U verklaart op het einde van het interview dat u nooit documenten verkregen heeft en dat er ook geen foto's zijn die uw verblijf in Iran kunnen aantonen (CGVS, p. 19). Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uw kennis over documenten voor Afghanen in Iran alsook de procedures om dergelijke documenten te verkrijgen zeer beperkt is.

Zo is het erg opmerkelijk dat u niet vertrouwd bent met de term 'amayesh', zoals de identiteitsbewijzen voor Afghaanse vluchtelingen in Iran worden genoemd (CGVS, p.16). Het is onwaarschijnlijk dat een Afghaan die (...) in Iran gewoond heeft niet vertrouwd is met de benaming voor het identiteitsbewijs voor Afghanen in Iran, gezien het belang van die documenten in de verschillende aspecten van het dagelijks leven van Afghanen in Iran, zoals werkgelegenheid, gezondheidszorg en scholing. Gevraagd of u geprobeerd heeft om papieren te krijgen in Iran, antwoordt u positief maar zegt u dat u er niet in geslaagd bent (CGVS, p. 11).

Gevraagd om hier meer over te zeggen, vertelt u over een registratie-initiatief van de Iraanse regering zo'n vier jaar geleden (CGVS, p. 11). Hierover vertelt u onder meer dat de Iraanse regering aankondigde dat alle Afghanen zichzelf moesten laten registreren en dat ze legale documenten konden verkrijgen. U verklaart dat u zich registreerde bij een van de verantwoordelijke departementen (CGVS, p. 11). Vervolgens vertelt u dat u verwachtte een verblijfskaart te krijgen, maar dat u in plaats daarvan een papier verkreeg waarop geschreven stond dat u Iran moest verlaten (CGVS, p. 11). Dit papier was twee of drie maanden geldig (CGVS, p. 16). Gevraagd waar u dit document verkreeg, antwoordt u kort 'Qarash'. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Karaj de hoofdstad is van de provincie Alborz in Iran, in dewelke zich ook de stad Nazarabad bevindt waar u werkzaam was in een paddenstoelenfabriek. U verduidelijkt dat het gaat over een soort departement dat vreemdelingen registreert en ook hun foto's neemt, maar kan de naam van het departement niet noemen (CGVS, p. 16). U kan ook niet verder specificeren waar het bureau van dit departement zich bevindt. U vermeldt opnieuw 'Qarash', maar kan niet beschrijven waar in Qarash (CGSV, p. 16). Nochtans verklaart u zelf naar het bureau te zijn gegaan (CGVS, p. 17). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u niet preciezer kan vertellen waar dit departement zich bevindt of hoe het heet, als u er zelf bent langs geweest. Bovendien is het opmerkelijk dat het document dat u verkreeg, u aanmaande het land na twee of drie maanden te verlaten en dat het niet naleven hiervan u zes maanden gevangenisstraf en een boete kon opleveren (CGVS, p. 16). U bleef echter nog vier jaar in Iran. Gevraagd of u hier problemen mee kreeg, beschrijft u een incident waarbij u geslagen werd door mensen van een Turkse etnische groep. Ze vroegen u alles op de grond te leggen wat u bij had. U had enkel het papier (CGVS, p. 17). Dit incident lijkt echter niet direct verbonden aan de registratieprocedure waaraan u deelgenomen hebt. Het is verder opmerkelijk dat de Iraanse staat die uw gegevens verkregen had via dit registratie-initiatief, na afgifte van het document dat u verplichtte het land te verlaten geen verder gevolg gaf aan uw uitwijzing.

Gevraagd of u voor dit registratie-initiatief reeds getracht had papieren te bekomen, antwoordt u negatief (CGVS, p. 12). U gaat verder en verklaart dat u dit niet deed omdat het niet mogelijk was. U verklaart dat de autoriteiten niet van plan waren om u te helpen en dat alle mensen zeiden dat het niet mogelijk was (CGVS, p. 12). Toch is het opmerkelijk dat u voor het registratieproject zo'n vier jaar geleden, niet

eens geprobeerd heeft om documenten te bekomen bij de Iraanse overheid, zeker gezien het belang van die documenten in de verschillende aspecten van het dagelijks leven van Afghanen in Iran.

Vervolgens geeft u aan niet te weten hoe sommige Afghanen verblijfsvergunningen verkregen hebben (CGVS, p. 14). Deze verklaring toont opnieuw aan dat u weinig stappen ondernomen heeft om effectief documenten te bekomen in Iran of om informatie te vergaren over hoe u deze documenten zou kunnen bekomen. Een dergelijk gebrek aan initiatief om documenten te bekomen, die essentieel zijn in het dagdagelijkse leven van Afghanen in Iran, valt moeilijk te rijmen met uw voorgehouden twaalf jaar lange verblijf als illegale Afghaan in Iran. U vertelt ook dat u niet weet of deze documenten een specifieke naam hebben, u noemt ze slechts 'paspoorten' (CGVS, p. 14). Later in het interview, verklaart u opnieuw dat u denkt dat Afghanen in Iran 'paspoorten' hebben, maar u geeft tegelijk aan het eigenlijk niet te weten (CGVS, p. 16). Ook van werkvergunningen voor Afghanen heeft u niet gehoord; u geeft zelfs aan dat ze niet zouden bestaan, wat geenszins in overeenstemming is met informatie beschikbaar op het CGVS (CGVS, p. 16). U verduidelijkt dat Afghanen geen werkvergunning hebben en dat ze illegaal werken. Gevraagd of alle Afghanen illegaal werken in Iran, antwoordt u positief. U geeft vervolgens ook aan dat u niet weet hoe zij die wel 'paspoorten' hebben, werken in Iran (CGVS, p. 16). Uw gebrek aan kennis over documenten voor Afghanen in Iran is frappant. Van iemand die 12 jaar in Iran verbleven heeft, mag verwacht worden dat hij een uitgebreidere kennis heeft over de documenten die worden uitgegeven aan Afghanen in Iran. Dat u hier bijzonder weinig over kan vertellen, plaatst de algemene geloofwaardigheid van uw voorgehouden twaalf jaar lange verblijf in Iran op de helling.

Zoals eerder vermeld is ook uw kennis over het dagdagelijkse leven van Afghanen in Iran ontoereikend. Zo is het frappant dat uw kennis over de mogelijkheden tot scholing voor Afghanen in Iran erg beperkt is. U verklaart niet naar school te zijn geweest in Iran (CGVS, p. 17). Opmerkelijk is echter dat u hier ook weinig interesse in toont. Nochtans was het conflict met uw vader, dat gestoeld was op uw scholingsmogelijkheden, de enige en directe reden tot vertrek uit Afghanistan en uw komst naar Iran (CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u niet naar school ging in Iran, antwoordt u dat u niet wist of er scholen waren. Geconfronteerd met de schijnbare tegenstelling in het feit dat u Afghanistan verliet om naar school te kunnen gaan en in Iran schijnbaar geen stappen ondernomen heeft om school te kunnen lopen, antwoordt u slechts dat u niets kon doen zonder documenten (CGVS, p. 17). Echter, zoals eerder reeds vermeld heeft u, voor vier jaar geleden, geen pogingen ondernomen om documenten te bemachtigen (CGVS, p. 12). Zelfs als u gevraagd wordt of het mogelijk is voor Afghanen om naar school te gaan in Iran, moet u toegeven dat u dit niet weet (CGVS, p. 17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er wel degelijk Afghaanse scholen waar illegale Afghanen heen kunnen, aanwezig zijn in Iran.

Dat u hier niets van af weet is opmerkelijk. Tenslotte zegt u zelfs dat u er niet naar gevraagd heeft omdat het niet belangrijk was voor u, u wilde niet naar school want u moest werken (CGVS, p. 17). Deze verklaringen tasten de algemene geloofwaardigheid van uw voorgehouden twaalf jaar lange verblijf in Iran verder aan.

Voorts is uw kennis van de Iraanse staat summier. U verklaart in het interview dat Afghanen worden opgepakt door de politie. U verklaart tevens dat u de politie enkel kent met de naam 'politie'. U zegt de verschillende namen voor politie niet te kennen (CGVS, p. 16). Ook wanneer u gevraagd wordt naar Bassidj, antwoordt u slechts dat u niet weet wat Bassidj is. Over de Monkarat en Amaken kan u tevens niets vertellen (CGVS, p. 19). Het is merkwaardig dat u de namen van deze ordediensten niet kent en ze niet kan duiden, gezien de hoge aanwezigheid van de staat en de veiligheidsdiensten in het dagelijks leven in Iran. Het is dan ook niet aannemelijk dat iemand die daadwerkelijk twaalf jaar onafgebroken in Iran gewoond heeft, deze namen niet kan opnoemen of duiden.

Ook is het zeer opmerkelijk dat u niets kan vertellen over opstanden in Iran. Gevraagd naar opstanden in Iran, antwoordt u slechts 'nee' (CGVS, p. 19). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat er in 2009 en 2011 hevige betogingen plaatsvonden in Iran. Het is niet aannemelijk dat iemand die twaalf jaar lang in Iran gewoond heeft, hier niets meer over kan vertellen.

Tenslotte kan uw kennis van feestdagen in Iran niet overtuigen. Wel vermeldt u Ashura, en kan u hierover zeggen dat u hoorde van mensen dat anderen rouwden gedurende tien dagen, bidden en elkaar eten gaven (CGVS, p. 18-19). U vermeldt tevens Sedah Bedar en legt uit dat het nieuwe jaar dan gevierd wordt. De feesten duren lang en de bureaus blijven dertien dagen gesloten (CGVS, p. 19). Opmerkelijk is wel dat wanneer u gevraagd wordt naar Nowruz, de nieuwjaarsdag in Iran, u enkel kan zeggen dat het een feestdag is. U weet niet hoe lang de feesten duren, en kan niet zeggen wat er

gevierd wordt op Nowruz (CGVS, p. 19). Het is vreemd dat u erin slaagt Sedah Bedar te benoemen, maar dit feest niet kan linken aan Nowruz. De festiviteiten rond Nowruz duren namelijk 13 dagen, en Sedah Bedar is daar de 13e en laatste dag van. Dergelijke beperkte kennis doet verdere twijfels rijzen over uw voorgehouden twaalf jaar lange verblijf in Iran.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw verblijf in Iran niet geloofwaardig maakt. Gezien u geen zicht geeft over waar en in welke omstandigheden u gedurende de laatste periode vóór uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw nationaliteit, uw werkelijke achtergrond, uw eerdere verblijfplaatsen en uw leefsituatie maakt u evenmin uw nood aan bescherming aannemelijk. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw Afghaanse nationaliteit beperkt blijven. Vooreerst verklaart u geen kennis te hebben van de Afghaanse kalender (CGVS, p. 3). Gevraagd om de plaats waar u vandaan komt in Afghanistan te beschrijven, antwoordt u aanvankelijk dat u Afghanistan twaalf jaar geleden verlaten hebt en dat u sindsdien geen contact meer gehad heeft met mensen in Afghanistan (CGVS, p. 3). Als u vervolgens gevraagd wordt om de omliggende dorpen op te noemen, noemt u drie dorpen maar dit zijn geenszins de meest dichtbij liggende dorpen (CGVS, p. 3). Opmerkelijk is ook dat u verklaart dat er geen grote bergen waren. Later herhaalt u nog eens dat er niet zoveel bergen zijn in uw regio (CGVS p. 6). U verklaart tevens dat uw dorp beneden in een vallei ligt (CGVS, p. 6). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt blijkt echter dat Bolaq Ali een bergdorp is, dat wel degelijk gelegen is in een vallei maar die omgeven is door bergen. U verklaart verder dat er groepen vochten in de regio bij uw vertrek, maar kan verder geen naam noemen van de groepen die vochten of de commandanten. Wel weet u dat ze talib genoemd werden (CGVS, p.9). Opvallend is ook dat u niet weet of de Amerikanen al in Afghanistan waren op het moment dat u het land verliet (CGVS, p. 9). U kan ook niets vertellen over incidenten in uw regio (CGVS, p. 10).

Het conflict met uw vader over school is de enige reden die u naar voren schuift voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.7 en 10). U verklaarde dat u wilde studeren maar dat uw vader u vertelde dat u moest stoppen met uw studies en hem moest helpen thuis (CGVS, p.5). Bij mogelijke terugkeer naar Afghanistan vreest u enkel de algemene onveilige situatie (CGVS, p. 17 en 20). U vermeldt tevens dat u niet langer over een netwerk beschikt in Afghanistan (CGVS, p. 20).

Tenslotte legt u ook geen enkel document voor met betrekking tot uw Afghaanse nationaliteit (CGVS, p. 10-11). Uw verklaringen over Afghanistan zijn dermate vaag en beperkt, dat er enkel kan worden

vastgesteld dat u geen duidelijk scheidt over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering de laatste twaalf jaar voor zijn komst naar België als Afgaanse vluchteling in Iran te hebben geleefd, voert verzoeker aan dat hij, een ongeschoolde jongeman zijnde, wel degelijk alles heeft verteld wat hij wist. Hij geeft toe dat hij de Iraanse seizoenen niet goed kent, maar wijst erop dat hij in Iran relatief geïsoleerd heeft geleefd en dat de dagdagelijkse focus er lag op werken in de fabriek. Verzoeker zou immers volledig op zichzelf aangewezen zijn geweest om te overleven. Verzoeker geeft aan dat hij wel degelijk geprobeerd heeft de nodige inspanning te doen om in Iran verblijfspapieren te bekomen, maar schrik heeft gekregen toen hij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg van de Iraanse overheid. Onder verwijzing naar een welbepaalde passage uit het gehoorverslag betoogt verzoeker dat hij dan misschien wel de technische details niet kent, maar toch heel wat weet te vertellen over de dagdagelijkse problemen van Afghanen in Iran. Dat verzoeker een zeer duidelijk idee heeft van de lokale prijzen is volgens verzoeker eveneens een indicatie dat hij in Iran gewoond heeft. Verwerende partij vindt het volgens verzoeker ogenschijnlijk niet de moeite om dit mee in overweging te nemen. Verzoeker wijst er verder op dat hij ook over het geweld tegen Afghanen en de repatriëringen wist te vertellen.

Verzoeker doet geen afbreuk aan de hoger weergegeven pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing waar hij aangeeft alles te hebben verteld wat hij wist. In zoverre verzoeker van mening zou zijn dat zijn profiel van ongeschoolde jongeman een en ander kan verklaren of verschonen, dient hij erop te worden gewezen dat bij hem werd gepeild naar kennis aangaande elementen die Afghanen in Iran rechtstreeks aanbelangen dan wel deel uitmaken van hun dagelijkse leven aldaar en dat noch zijn ongeletterdheid, noch zijn relatief jeugdige leeftijd een hindernis kunnen vormen voor het hebben van voormelde kennis. Verzoekers relatief geïsoleerde bestaan in Iran en zijn focus op het werk in de fabriek bieden geen afdoende verklaring voor zijn ondermaatse kennis omtrent de Iraanse kalender. In de mate dat nergens uit kan worden afgeleid dat verzoeker in volkomen afzondering van de Iraanse samenleving heeft geleefd, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker slechts twee maanden van de Iraanse kalender kan noemen en deze bovendien in het verkeerde seizoen situeert (stuk 5, gehoorverslag, p. 3), indien hij daadwerkelijk twaalf jaar in Iran heeft gewoond. Waar verzoeker erop wijst dat hij schrik had gekregen nadat hij een papier had ontvangen waarop stond dat hij Iran moest verlaten – verzoeker verwijst naar het registratie-initiatief van de Iraanse overheid dat vier of vierenhalf jaar geleden zou hebben plaatsgehad – doet hij geen afbreuk aan volgend motief van de bestreden beslissing: “(...) *Gevraagd of u voor dit registratie-initiatief reeds getracht had papieren te bekomen, antwoordt u negatief (CGVS, p. 12). U gaat verder en verklaart dat u dit niet deed omdat het niet mogelijk was. U verklaart dat de autoriteiten niet van plan waren om u te helpen en dat alle mensen zeiden dat het niet mogelijk was (CGVS, p. 12). Toch is het opmerkelijk dat u voor het registratieproject zo’n vier jaar geleden, niet eens geprobeerd heeft om documenten te bekomen bij de Iraanse overheid, zeker gezien het belang van die documenten in de verschillende aspecten van het dagelijks leven van Afghanen in Iran. (...)*”. Waar verzoeker betoogt dat hij op verschillende vlakken wel informatie zou hebben gegeven die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging zou zijn genomen, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007).

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaan, doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door geen duidelijkheid over zijn voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan te verschaffen. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

Verzoeker is van mening dat zijn Afghaanse afkomst wordt aangetoond door zijn kennis van de Afghaanse leefwereld in Iran en dat verwerende partij te snel voorbijgaat aan de concrete herinneringen die verzoeker nog heeft van voor het moment waarop hij als veertienjarige uit Afghanistan vertrok. Verzoeker verwijst naar een concrete passage uit het gehoorverslag om te betogen dat hij wel degelijk in staat is om het leven als landbouwer in Afghanistan te beschrijven. Zodoende doet verzoeker evenwel geen afbreuk aan volgende vaststellingen van de bestreden beslissing:

"(...) Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw Afghaanse nationaliteit beperkt blijven. Vooreerst verklaart u geen kennis te hebben van de Afghaanse kalender (CGVS, p. 3). Gevraagd om de plaats waar u vandaan komt in Afghanistan te beschrijven, antwoordt u aanvankelijk dat u Afghanistan twaalf jaar geleden verlaten hebt en dat u sindsdien geen contact meer gehad heeft met mensen in Afghanistan (CGVS, p. 3). Als u vervolgens gevraagd wordt om de omliggende dorpen op te noemen, noemt u drie dorpen maar dit zijn geenszins de meest dichtbij liggende dorpen (CGVS, p. 3). Opmerkelijk is ook dat u verklaart dat er geen grote bergen waren. Later herhaalt u nog eens dat er niet zoveel bergen zijn in uw regio (CGVS p. 6). U verklaart tevens dat uw dorp beneden in een vallei ligt (CGVS, p. 6). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt blijkt echter dat Bolaq Ali een bergdorp is, dat wel degelijk gelegen is in een vallei maar die omgeven is door bergen. U verklaart verder dat er groepen vochten in de regio bij uw vertrek, maar kan verder geen naam noemen van de groepen die vochten of de commandanten. Wel weet u dat ze talib genoemd werden (CGVS, p.9). Opvallend is ook dat u niet weet of de Amerikanen al in Afghanistan waren op het moment dat u het land verliet (CGVS, p. 9). U kan ook niets vertellen over incidenten in uw regio (CGVS, p. 10).

Het conflict met uw vader over school is de enige reden die u naar voren schuift voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.7 en 10). U verklaarde dat u wilde studeren maar dat uw vader u vertelde dat u moest stoppen met uw studies en hem moest helpen thuis (CGVS, p.5). Bij mogelijke terugkeer naar Afghanistan vreest u enkel de algemene onveilige situatie (CGVS, p. 17 en 20). U vermeldt tevens dat u niet langer over een netwerk beschikt in Afghanistan (CGVS, p. 20. (...))."

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF